

ת"פ 513/02/15 - מדינת ישראל נגד מחמד עותמאן

בית המשפט המחוזי בירושלים
ת"פ 513-02-15 מדינת ישראל נ' עותמאן

בפני
כבוד השופט בן-ציון גרינברגר
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מחמד עותמאן ע"י ב"כ עו"ד עאטף
פרחאת

הנאשם

גזר דין

כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום בגדרו הואשם בעבירות דלהלן: **עבירת שוד**, עבירה לפי סעיף 402(ב) **לחוק העונשין, התשל"ז-1977** (להלן: "**החוק**"), **ועבירת החזקת סכין שלא כדין**, עבירה לפי סעיף 186א לחוק.
2. מתיאור העובדות שבכתב האישום עולה כי במועד שאינו ידוע למאשימה, בסמוך לפני אירוע השוד שיתואר להלן, קשרו הנאשם וארבעה אנשים נוספים (מוחמד (גמאל) אבו עסב, נימר דעיס, עבד אלרחמן פקיה (להלן: "האחרים")) וחרבי אבו עסב לשדוד את רכבו של המתלונן.
3. ביום 16.7.14, בסמוך לשעה 00:30, נסעו מחמוד ואשתו לאנא (להלן: "המתלוננים") יחד עם ארבעת ילדיהם בני 13, 9, 6 ו-1.5 ברכב מסוג ב.מ.וו. בצבע אפור מבית קרוביהם בראס אל עמוד בירושלים לביתם בענאתא החדשה. כאשר הגיעו המתלוננים ברכב בסמוך לביתם מול שער הבית, יצאו מהרכב המתלוננת ובתה בת ה-13 על מנת לפתוח את השער ואת הבית, כאשר המתלונן ושלושת הילדים הקטנים נשארו בתוך הרכב. בסמוך לשעה 00:43 הגיעו הנאשם והאחרים אל הרכב, כאשר חלקם רעולי פנים, והקיפו את הרכב מכל צדדיו. מחמד (חרבי) אבו עסב נעמד ליד דלת הנהג כאשר בידו אקדח, הוא כיוון את האקדח לכיוון חלון הנהג למקום מושבו של המתלונן והורה לו לצאת מהרכב. לאחר מכן הרים את ידו וירה מספר יריות באוויר וזאת כדי להטיל אימה על המתלונן ובני משפחתו.
4. הנאשם והאחרים פנו למתלונן והורו לו ולילדיו לצאת מהרכב. כאשר יצאו שני ילדים מהרכב הגיעו אליהם הנאשם, אשר החזיק בידו סכין, והרים את הסכין לעבר הילדים. הילדים, אשר הלכו תחילה לעבר קדמת הרכב, ברחו לכיוון השני ועברו מאחורי הרכב לכיוון הבית, כאשר הנאשם רודף אחריהם עם הסכין שבידו.
5. המתלונן יצא מהרכב כאשר הוא מחזיק את התינוק בן השנה וחצי בידי והתרחק מהרכב יחד עם שלושת ילדיו. או אז חזרה המתלוננת לכיוון הרכב יחד עם בתה וביקשה מהנאשם והאחרים כי יאפשרו לה לקחת מהרכב את חפציהם האישיים. הנאשם סירב לתת למתלוננת לגשת לרכב ולקחת את חפציה ואיים לפגוע בה באמצעות הסכין. אולם, מחמד (חרבי) אבו עסב איפשר למתלוננת לגשת לרכב ולקחת את חפציה. בזמן שהמתלוננת ובתה אספו את

החפצים מהרכב ומתא המטען, חלק מהאחרים עמדו בקרבתן כאשר בידיהם סכין. לאחר שהמתלוננת סיימה לקחת את החפצים, דחף אותה אחד האחרים.

6. לאחר מכן נכנסו הנאשם והאחרים לרכב כאשר מחמד חרבי אבו עסב נוהג ברכב, ונסעו מהמקום.

7. במעשיו אלה גנב הנאשם בצוותא חדא ובשעת מעשה או בתכוף לפניו, ביצע מעשה אלימות במתלוננים ואיים לבצע מעשה אלימות במתלוננים כדי להשיג את הדבר הנגנב או לעכבו אצלו או כדי למנוע התנגדות בגניבת הרכב או להתגבר עליהם, כאשר הוא מזוין בנשק שיש בו כדי לסכן ולפגוע, והיה בחבורה.

8. בתשובת הנאשם לכתב האישום כפר במיוחס לו.

9. בהכרעת הדין מיום 28.2.17 הורשע הנאשם, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

10. יצוין כי ענייניהם של שאר השותפים לעבירה על פי כתב האישום נדונו בתיקים אחרים. עניינו של עבד אלרחמן פקיה נדון בת"פ 2104-02-14, בו הורשע בעבירת שוד לאחר ניהול הוכחות ונגזר עליו מאסר בפועל של 12 חודשים ומאסר על תנאי של 8 חודשים. שאר השותפים נדונו בת"פ 1955-02-14, והורשעו לאחר ניהול הוכחות ועל פי הודאתם במסגרת הסדר טיעון. על הנאשמים האמורים הוטלו העונשים דלהלן: חרבי אבו עסב (סחיטה באיומים) 12 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי למשך 12 חודש; מוחמד אבו עסב (שוד מזוין) 26 חודשי מאסר ומאסר על תנאי של 12 חודש; נימר דעים - 12 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי של 12 חודש; מחמד אבו עסב (שוד מזוין) 15 חודשי מאסר בפועל (יחד עם הפעלת מאסר על תנאי התלוי ועומד נגדו בתיק אחר, של 3 חודשים במצטבר ו-5 חודשים חופף).

ראיות לעונש

11. מטעם המאשימה הוגש הרישום הפלילי של הנאשם, ועולה ממנו כי בעברו של הנאשם הרשעה מבית משפט לנוער בגין פריצה לרכב משנת 2013 בגינה נדון בין היתר למאסר בפועל לתקופה של 7 חודשים וכן מאסר על תנאי; הרשעה מבית משפט לנוער בגין קבלת נכסים שהושגו בפשע משנת 2011 בגינה נדון למאסר על תנאי; הרשעה בבית משפט השלום בשנת 2011 בגין השתתפות בהתפרעות, ניסיון לתקיפת שוטר כשהתוקף מזוין בנשק חם/קר והפרת הוראה חוקית, בגין נדון למאסר בפועל של 79 יום וכן מאסר על תנאי; והרשעה משנת 2010 בבית משפט לנוער בגין השתתפות בהתקהלות אסורה, בגינה נדון לשל"צ במשך 30 שעות.

12. כמו כן הוגש תסקיר של שירות המבחן מיום 16.5.17 אליו אתייחס להלן. מטעם הנאשם לא הוגשו ראיות לעונש.

תסקיר שירות המבחן

13. מהתסקיר עולה כי הנאשם הינו בן 22, רווק, ונמצא כיום במעצר עד תום ההליכים בגין עבירות רכוש בהם הואשם לאחרונה (מ"ת 20438-03-17). טרם מעצרו בתיק האמור התגורר עם משפחתו בשועפט, ולדבריו עבד בתחום השיפוצים. הנאשם הינו הבן השני במשפחה, המונה זוג הורים ו-5 בנים בטווח הגילאים 19-23 שנים. אביו של הנאשם, בן 50, הינו מורה בבית ספר באזור מגוריו השייך לאו"ם. לפני כחצי שנה נפטרה אמו של הנאשם בעקבות מחלת לב.

14. מבלי שאכנס לפרטי פרטים באשר למורכבות המצב המשפחתי, עקב שיקולי צנעת הפרט, אציין כי המשפחה מוכרת לשירות המבחן לנוער עקב בעיות שהתעוררו במשפחה, ומידע זה הועבר לידי קצין המבחן לצורך עריכת התסקיר שבפנינו; ועובדה זו קיבלה את משקלה הראוי בתסקיר שהוגש.

15. כן מציין קצין המבחן בתסקיר את ההסתבכויות הקודמות של הנאשם בפלילים ואת העונשים שהוטלו עליו בעבר. בהקשר זה מציין קצין המבחן כי הנאשם הופנה לראשונה לשירות המבחן לנוער כבר בהיותו בן 13 שנה בגין עבירה שעניינה התקהלות אסורה, ובשנים שלאחר מכן עקב העבירות הנוספות בהן הורשע כמפורט לעיל. לדברי קצין המבחן,

"לאורך הקשר עמו, עולה הרושם כי מתקשה להפנים את חומרת ואיסור העבירות... לענין ביצוע העבירות הנוכחיות בגינם הורשע, מוחמד צמצם התייחסותו למעורבותו הפלילית... לדבריו לא נכח בעצמו באירוע הנדון."

בסופו של דבר מסיק קצין המבחן כי הנאשם "מפעיל חשיבה קונקרטי וילדותית, מתקשה לערוך התבוננות פנימית... התרשמנו כי מאסרים קודמים לא הרתיעו אותו ולא הציבו בפניו יכולת עמידה בפני גבולות חיצוניים... מאחר ושולל לחלוטין מעורבותו בעבירה, התקשינו לעמוד עמו על מניעיו לביצועה, ואין לנו המלצה טיפולית בעניינו. לאור האמור, בהתחשב בחומרת העבירה, אנו ממליצים להטיל על עותמאן ענישה מוחשית שתעמיד גבולות להתנהגותו, ושיש בה כדי למנוע ביצוע עבירות בעתיד."

הטיעונים לעונש

טיעוני ב"כ המאשימה

16. לטענת ב"כ המאשימה, הערכים המוגנים שנפגעו במקרה זה הם שלום הציבור ובטחונו בפרט, ובמיוחד במקרה דנן, בהתחשב בחומרת הנסיבות של ביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם, שלומם וביטחונם של בני המשפחה; וכמו כן, הערך של הגנה על רכושו וקניינו של הפרט. לטענת ב"כ המאשימה, יש להתייחס במיוחד למידת האכזריות שבביצוע העבירות שבנדון, כאשר מדובר, בין היתר, בילדים קטנים אשר היו נוכחים באירוע ואשר כלפיהם הופעלה אלימות, בדמות האיום בסכין מצד הנאשם, ועל כן, לסברת ב"כ המאשימה, מדובר אף בפגיעה בערך העליון של כבוד האדם וחירותו. כמו כן מציין ב"כ המאשימה כי לפי כתב האישום והכרעת הדין, מדובר באירוע אשר תוכנן מראש, אם כי בעניינו של הנאשם הספציפי שבפנינו, חלקו בתכנון היה מזערי יחסית כאשר האחרים תכננו את השוד לפני כן ורק בשעה הסמוכה לאירוע צירפו אליהם את הנאשם דנן.

17. טוען ב"כ המאשימה כי אומנם אין במקרה דנן פגיעות פיסיות במאן דהוא, כך שאין מקום לטעון למתחם ברף העליון של הענישה הקבועה בחוק בעבירת שוד, דהיינו 20 שנות מאסר, ברם מדובר בכל זאת בשוד ברמה מחמירה ועל כן סבורה המאשימה כי יש בנסיבות דנן לקבוע מתחם שבין 3 - 6 שנות מאסר בפועל. אומנם, מדובר באירוע שבו מספר משתתפים, ובעניינם של יתר הנאשמים כבר הסתיימו ההליכים נגדם כאשר העונשים שהוטלו עליהם נמוכים יותר מזה המבוקש כלפי הנאשם דנן, כמפורט לעיל, ברם, לסברת ב"כ המאשימה, יש ללמוד מפסיקת בית המשפט העליון כי בקביעת הענישה ההולמת, עקרון אחדות הענישה אינו חזות הכול, וחומרת מעשיו של הנאשם מחייבת במקרה דנן ענישה מחמירה יותר. בענייננו, מציין ב"כ המאשימה כי בהליכים שהתקיימו בפני כב' השופט אמנון כהן הגיעו הצדדים בסופו של דבר להסדר טיעון המקל יחסית עם הנאשמים, כאשר לטענת ב"כ המאשימה, הסכימה המאשימה להסדר הטיעון האמור עקב "קשיים מהותיים ביחס לראיות ולאופן הניהול"; ובעניינו של המפליל בתיק הזה, שזה אלרחמן פקיה

אשר נדון בפני כב' השופטת שלי רנר, טוען ב"כ המאשימה כי יש להבחין בין עניינו לבין עניינו, ועל אף שעליו הוטל עונש של 12 חודש בלבד, סבורה המאשימה כי העונש שהוטל אינו העונש הראוי בעבירות המפורטות בכתב האישום, וכי הפסיקה מלמדת על חומרת העבירות האמורות כך שמתחייבת ענישה מחמירה יותר. ב"כ המאשימה גם מציין כי הנאשם פקיה שיתף פעולה באופן מלא עם רשויות המשטרה והוא בעצם זה שפתח צוהר לכל הפרשיה הזאת ואיפשר את ההרשעה של כל האחרים, וכן הורשע בסחיטה באיומים ולא בשוד, כך שקיימים שיקולים משמעותיים לקולא אשר אינם רלבנטיים בבואנו לקבוע את הענישה ההולמת במקרה שבפנינו.

18. כן מדגיש ב"כ המאשימה בהקשר זה כי יש להתייחס במלוא החומרה גם לעבירה הנוספת שבה הורשע הנאשם, דהיינו החזקת סכין והשימוש בסכין אשר בה איים על בני המשפחה, כאשר עבירה זו מוסיפה נדבך מחמיר יותר למכלול השיקולים שעל בית המשפט לשקול בקביעת הענישה ההולמת לנסיבות.

19. באשר לנסיבותיו של הנאשם מפנה ב"כ המאשימה למסקנות התסקיר, ממנו עולה כי אין למצוא נסיבות מקלות של ממש, ובמיוחד כאשר לנאשם עבר פלילי של ממש על אף גילו הצעיר, וכן העובדה כי בחר לנהל הוכחות. אין אלא להסיק מן התיאור המפורט שבתסקיר כי הנאשם אינו מבין את משמעות הדין הפלילי, והעונשים אשר הוטלו עליו עד כה בתיקו הקודמים לא הצליחו להרתיע אותו מפני ביצוע עבירות נוספות. אי לכך גם אין כל שיקול של שיקום אשר ניתן היה להסתמך עליו לשם הקלה כלשהי בקביעת עונשו.

20. על בסיס כל האמור טוען ב"כ המאשימה כי יש למקם את הנאשם במחצית העליונה של המתחם ולגזור עליו עונש של 5 שנות מאסר בצירוף פיצוי משמעותי למתלוננים אשר לטענת ב"כ המאשימה עדיין לא זכו לקבל את רכבם בחזרה, וכן קנס ומאסר מותנה משמעותי שיהיה בהם כדי להרתיע את הנאשם בפני ביצוע עבירות נוספות של רכוש וכן עבירות אלימות.

טיעוני ב"כ הנאשם

21. לטענת ב"כ הנאשם, המתחם הנוטען על ידי ב"כ המאשימה כלל אינו משקף את הענישה הנוהגת במקרים הרבים שבהם פסקו בתי המשפט בנסיבות דומות. ראשית, מחייב עקרון אחידות הענישה גם במקרה דנן כי העונשים שיטיל בית המשפט על הנאשם דנן לא יחרגו ממכלול העונשים שהוטלו על יתר הנאשמים בפרשיה שלפנינו. בהקשר זה מציין ב"כ הנאשם כי אף בעניינו של מוחמד אבו עסב, אשר החזיק באקדח וירה בו באוויר והשתמש בו כדי לאיים על המתלונן, הוטלו 26 חודשי מאסר בפועל, דהיינו תקופת מאסר אשר פחות בהרבה מהמינימום של המתחם אליו טען ב"כ המאשימה של 3 - 6 שנות מאסר; ואף אם ניקח בחשבון כי העונש האמור נקבע במסגרת הסדר טיעון, אין בכך כדי לאיין את משקלו עת יקבע בית המשפט במקרה דנן את העונש ההולם של הנאשם שלנו. בניגוד לטענת ב"כ המאשימה טוען ב"כ הנאשם כי עקרון אחידות הענישה מתייחס לשני הרבדים אשר תמיד רלבנטיים בקביעת העונש ההולם: ראשית, הענישה הנוהגת במכלול גזרי הדין בעבירות בהן הורשע הנאשם דנן; ושנית, הענישה שהטיל בית המשפט על שותפיו לעבירה של הנאשם שלפנינו. על כן, טוען ב"כ הנאשם כי יש לייחס את המשקל הראוי והמהותי לעונשים שגזרו בתי המשפט על יתר הנאשמים, ואם כך ייעשה, הרי שאין כל מקום לקבוע מתחם ענישה כה מחמיר כפי שנטען על ידי ב"כ המאשימה.

22. כמו כן טוען ב"כ הנאשם כי אין להתייחס לעברו הפלילי של הנאשם כעבר מכביד במיוחד, כאשר רוב ההרשעות שלו מתייחסות להתקהלויות אסורות בהן הורש בגיל צעיר מאד בבית משפט לנוער.

23. באשר לענישה הנוהגת הפנה ב"כ הנאשם למספר גזרי דין, מהם ניתן ללמוד על גישה מקלה בהרבה

בהשוואה לטיעוניו של ב"כ המאשימה. בין היתר מפנה ב"כ הנאשם לת"פ 16-03-19407 **מדינת ישראל נ' נאסר אבו עסב**, גזר דין שניתן ממש לאחרונה ביום 28.5.17 על ידי כב' השופט אלכסנדר רון, בו הורשע הנאשם בביצוע תקיפה חמורה כלפי מעסיקו לשעבר, ללא שהיו איומים בסכין או באקדח, ובכל זאת בהמלצת שירות המבחן נשלח הנאשם לעבודות שירות בלבד. בתיק נוסף, ת"פ 16-09-69360 **מדינת ישראל נ' אברהים עטון ומוחמד פוואקה**, גם הוא מחודש מאי 2017, גזר בית המשפט עונש של מאסר בעבודות שירות בעניינם של צעירים שניגשו לעוברי אורח ואיימו עליהם באקדח דמה מפלסטיק שימסרו את כספם. כמו כן הפנה ב"כ הנאשם למספר פסקי דין נוספים של בית המשפט העליון אשר הסתיימו כולם בעבודות שירות. מציין ב"כ הנאשם כי הינו ער לכך שבכל התיקים בהם נגזרו עבודות שירות היו המלצות חיוביות של שירות המבחן, כאשר לא זה המצב בענייננו. למרות האמור, סבור ב"כ הנאשם כי אין לייחס משקל רב לאבחנה זו כיון שמעיון בתסקיר עולה כי עיקר הסיבה להעדר המלצה נעוצה בכך שהנאשם בחר לנהל את התיק ועדיין עומד על חפזו. לטענת ב"כ הנאשם עובדה זו אינה מצדיקה "קפיצה גדולה" עד לקביעת עונש של 5 שנות מאסר בפועל.

24. באשר ליתר השיקולים של תיקון 113 לחוק העונשין, טוען ב"כ הנאשם ראשית כל, כי חלקו בתכנון המוקדם אינו בעל משקל של ממש כיון שעובדתית לא הוכח כי הנאשם השתתף בתכנון העיקרי של השוד, כאשר לפי כתב האישום הצטרף הנאשם ליתר הנאשמים רק בשלב האחרון ממש לפני שהגיעו למקום האירוע; ועל כן ניתן להתייחס למרכיב זה כתכנון אשר היה כמעט לגמרי ספונטני מבחינתו של הנאשם.

25. באשר לשימוש בנשק טוען ב"כ הנאשם כי אין לייחס לנאשם את השימוש בנשק חם בו הורשע מוחמד אבו עסב, ועל אף שהנאשם הורשע בכך שהשתתף יחד עם יתר הנאשמים בשוד, טוען ב"כ הנאשם כי אין בגלל זה לייחס לנאשם גם את השימוש בנשק של אחד מיתר הנאשמים, דבר שלא הוכח שידע עליו הנאשם מראש או שהסכים לו, ואשר עליו לא הורשע. אומנם אין ספק כי יש לזקוף לחובתו של הנאשם את החזקת הסכין והשימוש בו באיומיו על בני המשפחה, ברם יש בהקשר זה לציין כי לא נעשה שימוש בפועל בסכין ולא נפצע אף אחד.

26. מוסיף וטוען ב"כ הנאשם כי אין לייחס לנאשם אלא חלק יחסי קטן בביצוע האירוע כולו. לטענתו, לנאשם לא היה עניין בשוד, כאשר המניע למעשה היה חוב לאביו של נימר דעיס, אליו לא קשור הנאשם כלל, כך שמתבקשת המסקנה כי חלקו של נימר דעיס גדול יותר בביצוע השוד מאשר חלקו של הנאשם. בהקשר זה גם טוען ב"כ הנאשם כי הנאשם עצמו לא הרוויח מאומה מביצוע השוד, ולא הובטח לו וגם לא קיבל לידיו, כספים או רכוש כלשהם.

27. באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם אשר אינן קשורות לביצוע העבירות, מפנה ב"כ הנאשם לפרטי התסקיר, כפי שפורט לעיל, מהם עולה כי אכן קיימות נסיבות משפחתיות חמורות אשר מצדיקות הקלה בענישה שתיגזר.

28. בסופו של יום טוען ב"כ הנאשם כי אין הצדקה לענישה כה חמורה כפי שדורש ב"כ המאשימה ולסברתו, ניתן לקבוע מתחם החל מ-6 חודשי מאסר בפועל ומעלה, ובמקרה דנן יש להסתפק בעונש שווה לזה שקיבלו אלרחמן פקיה וכן חרבי אבו עסב, של 12 חודש מאסר בפועל לכל היותר.

דין והכרעה

29. כפי שפירט ב"כ המאשימה בטיעוניו, הערכים המוגנים שנפגעו בביצוע עבירת השוד בענייננו הינם קניינם וביטחונם של אדם ושלומו של הציבור בכלל. באשר לענישה הנוהגת אין אלא לחזור ולהפנות לדבריו דלהלן של בית המשפט העליון בע"פ 772/13 **איברהים יחיא נ' מדינת ישראל** (29.6.14) בדבר "הקשת הרחבה" של סוגי מעשי השוד, הנבדלים זה מזה בחומרם ובענישה הנוהגת לגבם:

"קיימת קשת רחבה של מעשי שוד אפשריים הנבדלים זה מזה בנסיבותיהם ובמדרג חומרתם. מידת הפגיעה בערכים החברתיים, וכך גם מדיניות הענישה הנוהגת, תלויים, אפוא, בנסיבותיו הקונקרטיות של מעשה השוד וחומרתו... אין זה דיון של עבירה שנעברה תוך פגיעה פיסית אלימה לעבירה שבוצעה על דרך הפחדה בלבד; אין זה דיון של עבירה שנעברה לאחר תכנון והכנה מוקדמים לעבירה אקראית-ספונטנית; אין זה דיון של עבירה שנעברה בחבורה לדינה של עבירת אדם יחיד; אין זה דיון של עבירה שנעשתה תוך שימוש בנשק, חם או קר, לעבירה שנעשתה ללא שימוש בנשק; אין זה דיון של עבירה חד פעמית למסכת שיטתית של עבירות".

30. במקרה דנן, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה שלפנינו אכן חמורות, ובאשר לנאשם שלפנינו, אף מצטרפת לעבירת השוד גם עבירת החזקת סכין, כאשר נעשה שימוש בה כאיום על בני משפחה, אם כי לא נפגע אף אחד פגיעה פיסית. אומנם, איני מייחס לנאשם שלפנינו חלק מהותי בתכנון המוקדם לשוד, ברם פרט לכך איני מוצא שיש להבחין בין חלקו של הנאשם בביצוע השוד לבין חלקיהם של האחרים. אף אם החוב שבגינו נרקמה התוכנית לבצע את השוד אינו קשור לנאשם אישית, הרי שהסכים בכל זאת להצטרף ליתר הנאשמים ונסע ביחד איתם למקום האירוע, כך שחלקו בביצוע העבירה היה מודע והתבסס על ידיעתו מראש שהקבוצה אכן הולכת לבצע את השוד.

31. כפי שטענו ב"כ הצדדים, כל אחד לכיוונו שלו, עקרון אחדות הענישה הינו רלבנטי ביותר בבוא בית המשפט לקבוע את המתחם הראוי ואת הענישה ההולמת בנסיבות שלפנינו. כמפורט לעיל, הוטלו על ארבעת הנאשמים הנוספים עונשים שונים שבין 12 חודשי מאסר בפועל ל-26 חודשי מאסר בפועל, כל אחד לפי נסיבותיו. אי לכך, טענתו של ב"כ המאשימה לקביעת מתחם שבין 3 ל-6 שנות מאסר אינה יכולה להתקבל לאור המרווח של העונשים שהוטלו, אשר נמוכים בהרבה מן המינימום אליו טוען ב"כ המאשימה של 3 שנות מאסר. אני מתייחס גם לפסיקה המגוונת שהגישו באי כוח הצדדים באשר לענישה הנוהגת, וכן לפסיקה המוזכרת בגזר הדין שניתן על ידי כב' השופט שלי רנר בעניינו של אלרחמן פקיה, ממנה עולה כי ישנן נסיבות בהן ייקבע מתחם המגיע עד 42 חודשי מאסר בפועל, כפי שצוין בע"פ 1127/13 **עמנואל גברזגני נ' מדינת ישראל** (15.1.14); וכפי שעולה מע"פ 2849/13 **מדינת ישראל נ' טייצא טגבה**, ישנם מקרים בהם יוטל על הנאשם 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות בלבד, על אף שניתן לקבוע את הרף העליון של המתחם ברמה של 50 חודשי מאסר בפועל. אין בכלל האמור אלא כדי להוכיח כי הנסיבות הספציפיות של כל מקרה ומקרה יכריעו את הכף באשר לקביעת המתחם הראוי, ובשקלול כל האמור, הגעתי למסקנה כי המתחם הראוי בנסיבות העבירות בהן הורשע הנאשם יעמוד על 12 חודשי מאסר עד ל-36 חודשי מאסר בפועל, כפי שנקבע בגזר דינו של נימר דעיס.

32. באשר לנסיבותיו של הנאשם, פורטו לעיל מסקנות התסקיר אשר הוגש בעניינו. מצד אחד אין הנאשם נוטל אחריות על מעשיו, ברם זאת כיון שטוען גם היום לחפותו מן העבירות בהן הורשע, כאשר לטענתו כלל לא היה נוכח בעת ביצוע השוד; ומצד שני יש להתייחס במלוא כובד הראש לנסיבות המשפחתיות הקשות בהן גדל, כפי שמפורט בתסקיר. כן יש לייחס משקל משמעותי לעברו של הנאשם, אשר על אף גילו הצעיר הספיק כבר לצבור רישום פלילי בו כלולות הרשעות בעיקר בהתפרעויות וכדומה יחד עם הרשעה בגין עבירת רכוש אשר בגינה ריצה עונש מאסר בפועל, כאשר נתונים אלה מצביעים על הצורך בהטלת עונש משמעותי לשם הרתעתו של הנאשם מלחזור ולבצע עבירות נוספות בעתידו.

33. לצידם של כל אלה מחייב עקרון אחדות הענישה כי גם מיקומו של הנאשם בתוך המתחם שנקבע לעיל לא יחרוג חריגה של ממש ממרווח העונשים שהוטלו על יתר הנאשמים. אומנם, בית המשפט העליון התבטא במספר רב של הזדמנויות כי עקרון האמור הינו רק אחד מהשיקולים הרלבנטיים עת מטיל בית המשפט את העונש הראוי על הנאשם שלפניו, ובעניין דנן, קיים מרווח של ממש בין העונשים שהוטלו על הנאשמים השונים.

34. לאחר ששקלתי את נסיבותיו של הנאשם, בין בקשר למידת השתתפותו באירוע, השימוש בסכין מול בני

המשפחה, לרבות ילדים קטנים, לשם איום עליהם, ובין בקשר לנסיבותיו האישיות והמשפחתיות הקשות, וכן לאחר שקלול העונשים שהוטלו על יתר הנאשמים, הגעתי לכלל מסקנה כי בתוך המתחם שנקבע לעיל (12 עד 36 חודשי מאסר בפועל), יש להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל של 20 חודש. בהתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם ובנסיבות הכלכליות החמורות של משפחתו, וכן בהתחשב בעובדה כי לא נגזר תשלום קנס או פיצוי כלשהו במסגרת גזרי הדין של יתר הנאשמים בפרשיה דנן; וכמו כן, בהתחשב בעובדה כי לא נטען בכתב האישום ולא הוכח כי הנאשם עצמו הרוויח דבר מביצוע השוד, בין אם ברכוש ובין אם בכספים, לא אגזור על הנאשם תשלום קנס, ולא אטיל עליו חובה לתשלום פיצוי כלשהו למתלוננים.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים דלהלן:

- א. עונש של מאסר בפועל של 20 חודש, בניכוי ימי מעצר מיום 28.12.14 ועד ליום 1.1.15.
 - ב. מאסר על תנאי של 12 חודשים כאשר התנאי הוא שבמשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור עבירת רכוש או אלימות מסוג פשע.
 - ג. ריצוי עונש המאסר החל מיום מתן גזר דין זה.
- זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.

ניתן היום, י"א אב תשע"ז, 03 אוגוסט 2017, בהעדר הצדדים.